

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาและอักษรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันของหมู่ชนมนุษยชาติ เพราะภาษาและอักษรเป็นเครื่องสื่อสารแสดงความรู้สึกนึกคิด เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงวัฒนธรรม อารยธรรมและเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ดังพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันเมื่อคราวเสด็จพระราชดำเนินไปร่วมอภิปรายเรื่องภาษาไทย ในการประชุมของชุมนุมภาษาไทย ณ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่า "ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่นในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี (ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525:5) สำหรับประเทศไทยนั้นถือว่าเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมเจริญรุ่งเรืองมาแต่อดีตกาล มีภาษาไทยเป็นภาษาพูด และภาษาเขียนประจำชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยหล่อหลอมชนในชาติให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง ดำรงอิสรภาพและเอกราชทัดเทียมกับอารยประเทศทั่วโลกตราบเท่าทุกวันนี้ ภาษาจึงเป็นมรดกอันล้ำค่าทางศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ (ถาวร สติรกุล 2527:208) ภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียนนั้น มีความผูกพันกับชีวิตของคนไทยมาก นับตั้งแต่คนไทยทุกคนเกิดขึ้นมา พอที่จะฟังและพูดได้ จะใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสาร ทั้งการฟังและการพูด และใช้การอ่านและการเขียนเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารในลำดับต่อมา เมื่อเจริญเติบโตขึ้นจำเป็นที่จะต้องศึกษาหาความรู้ในสรรพวิชาให้ทันยุค ทันสมัย ภาษาไทยก็จะเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ จะเป็นการค้นหาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การฟังคำสั่งสอนของครู อาจารย์ การอ่านหนังสือเพื่อค้นคว้าหาความรู้ และการจดบันทึกเพื่อช่วยจำหรือเขียนรายงานก็ตาม จำเป็นจะต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ทั้งสิ้น หลังจากศึกษาเล่าเรียนจบแล้ว การประกอบอาชีพทุกอาชีพภาษาไทยจะเป็นเครื่องมือและช่องทางในการประกอบอาชีพนั้นให้ดำเนินไปด้วยดี และประสบผลสำเร็จ ยิ่งมีความรู้ทางด้านภาษาไทยดีเพียงใดการติดต่อสื่อสารในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอาชีพก็จะประสบผลสำเร็จได้ดีเพียงนั้น เมื่อมองในแง่ของส่วนรวมแล้ว ภาษาไทย

จะมีบทบาทในการสืบทอดวัฒนธรรม และความเจริญรุ่งเรือง จากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนรุ่นต่อไป อย่างต่อเนื่อง เพราะมีภาษาไทยเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งจะเป็นศูนย์รวมและเครื่องยึดเหนี่ยวคนในชาติให้มีความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน ชาติเดียวกัน เป็นความภาคภูมิใจและห่วงแหนของคนในชาติร่วมกัน เพราะถือว่าภาษาไทยนั้นเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทย

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ของภาษาไทย ซึ่งมี การฟัง พูด อ่าน และเขียนนั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญมาก ดังที่ รองรัตน์ วิสิทธ์ศักดิ์ (2505:90) ได้กล่าวไว้ว่า "การเขียนเป็นทักษะที่แสดงออกที่สำคัญ จึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนเรา การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดเห็นและความเข้าใจออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากนี้การเขียนยังเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความคิด สติปัญญา ทักษะคิดและยังเป็นรากฐานสำคัญของ การเรียนวิชาต่าง ๆ อีกด้วย" ในเรื่องความสำคัญของการเขียนนี้ วรณี โสภประยูร (2525:268-269) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนไว้ดังนี้

1. ช่วยเสริมสร้างสติปัญญา เพราะการสื่อความหมายทางการเขียนโดยส่วนใหญ่เป็นเครื่องมือที่ใช้บันทึกความรู้ เหตุการณ์ ความคิด และที่ไม่จำเป็นต้องแสดงออกในขณะนั้น
2. ช่วยสร้างจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์อันเป็นเหตุผลส่วนตัวของแต่ละบุคคล
3. ช่วยถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ไปให้บุคคลในสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต เช่น การรายงานกิจกรรมในอดีต การแพร่ข่าวไปยังคนที่อยู่ไกล การสร้างหลักฐานในการดำเนินงานธุรกิจ
4. ช่วยให้ทราบเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมาแล้ว
5. ช่วยผ่อนคลายอารมณ์ด้วยการแสดงออกทางการเขียน
6. ช่วยให้การเรียนวิชาอื่นดีขึ้น เพราะการเรียนการสอนและการสอบทุก ๆ วิชาต้องอาศัยทักษะการเขียนเป็นสำคัญ บางคนมีความรู้ดี แต่มีทักษะการเขียนน้อยก็อาจสอบตกได้
7. ทักษะในการเขียนมักจะมีประโยชน์ต่อการฟัง พูด และอ่าน ในการสอนภาษาไทยจึงต้องให้สัมพันธ์กันทั้ง 4 ทักษะ ถ้าละเลยทักษะใดทักษะหนึ่งจะทำให้เกิดช่องว่างในการสอนภาษาขึ้น

สมบัติ มหารศ (2523:80) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของการเขียน (Function of Writing) ไว้ว่า

1. การเขียนเป็นการเผยแพร่ความรู้ใหม่ ๆ มนุษย์จะไม่สามารถก้าวออกไปนอกโลกได้ ถ้าหากไม่ได้อ่านหรือได้รับความรู้จากผู้ผลิต ผู้ค้นพบสิ่งต่าง ๆ ในอดีตกาลที่ทำนุหลอมนั้น

ได้เขียนหรือตีพิมพ์ไว้ด้วยการเขียนเป็นหลักฐานที่ดี เพื่อให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม สืบต่อมาจนถึงยุคปัจจุบัน แม้ในทุกวันนี้ ทุกสาขาวิชาการศึกษาที่ค้นพบอะไรใหม่ก็มีหน่วยงานหรือสมาคม ได้ทำหน้าที่จัดพิมพ์เผยแพร่ นับว่าเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติทั่วโลก

2. เพื่อช่วยให้เกิดความทรงจำและมีประสบการณ์ การที่พวกเราพบเห็น ได้อ่าน ได้ยิน ได้ฟังมา ถ้าหากได้เขียนไว้ก็จะช่วยให้การจดจำดีขึ้น และนอกจากนี้จะทำให้ผู้เขียนยังสามารถประสพผลสำเร็จในชีวิตของเขาด้วย

3. เพื่อประโยชน์ทางสังคม เช่น เขียนหนังสือได้ถูกต้องสวยงามย่อมได้รับการยกย่องชมเชย บางคนมีศิลปินทางนี้ย่อมเขียนอะไรได้แปลก ๆ ทำให้ผู้อ่านมีความพอใจและ ก็ได้รับการบอกเล่าต่อ ๆ ไป จนทำให้เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในที่สุด

4. การเขียนเพื่อชี้แนะหรือเพื่อให้มีการอธิบาย เช่น เขียนข่าว การวิจารณ์

5. เป็นผลพลอยได้ในชีวิตประจำวัน บทละคร นิยาย ลู่อชาติ บทความอาจจะเกิดจากจินตนาการ หรือเกิดจากอารมณ์ มีจำนวนไม่น้อยที่มักประพันธ์บางคนได้เขียนเรื่องสั้น จนประสพผลสำเร็จก่อนที่จะกลายเป็นนักประพันธ์ขึ้นมา

นอกจากนั้น สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ยังได้ทรงกล่าวถึง ประโยชน์นานัปการของการเขียนไว้ในคราวงานฉลองครบรอบ 100 ปีของการประถมศึกษา เพื่อพวงชน เมื่อวันที่ 3 เมษายน 2527 ณ หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่า

ด้านการเขียนก็มีความสำคัญ . . . เพราะจะช่วยให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยรู้จัก แบ่งช่องไฟให้ดี สร้างนิสัยความเป็นระเบียบเรียบร้อย และจะไปทำอย่างอื่นก็ได้ดี ถ้าลายมือสวยเรียบร้อยแล้วจะทำให้เป็นคนเรียบร้อย อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยไปด้วย และมันเป็นการสร้างวินัยแก่เด็ก ตั้งแต่เริ่มการฝึกลายมือนั้น . . . มันเป็นการสร้างสมาธิในการที่จะทำอย่างอื่นได้ เพราะใจของคนที่เขียนจะจดจ่ออยู่แต่หนังสือ เส้นที่เขียนมาควบคุมมือได้ เรา ถือกันว่าเป็นเรื่องสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ผลพลอยได้ คือ จะทำให้คำข้อความที่ฝึกเขียนหรือ ฝึกคัดได้ ครุถึงอาจจะเลือกข้อความที่มีประโยชน์มาให้เด็กคัด จะช่วยให้เด็กจำได้ การฝึก จะช่วยในการฝึกกล้ามเนื้อ การประสานระหว่างลายตากับกล้ามเนื้อด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2527:2)

ประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดจากการเขียนนี้ จะช่วยสร้างบุคลิกภาพที่ดีของนักเรียนให้ เกิดขึ้นดังคำกล่าวของ เป็ลลิ่ง ณ นคร (2528:60) ที่ว่า ประโยชน์ของการเขียนจะช่วยสร้าง บุคลิกภาพของนักเรียนดังนี้

1. ผิดการสังเกตพิจารณาและความตั้งใจ การสังเกตพิจารณาเป็นทางแห่งความรับรู้ที่รู้สึกสังเกตเมื่อพบเห็นอะไร จะเห็นได้มากกว่าผู้ไม่รู้สึกสังเกต ความตั้งใจย่อมทำให้การปฏิบัติงานสำเร็จด้วยดี ในการฝึกเขียนลายมือนั้น นักเรียนย่อมต้องใช้ความสังเกต เช่น การวางสระวรรณยุกต์ ช่องไฟ การสะกดตัว การรู้สึกสังเกตดังนี้จะเป็นการเกี่ยวโยง (Transfer) ไปถึงการสังเกตเรื่องอื่น ๆ ด้วยเช่นเดียวกัน ขณะที่นักเรียนหัดเขียนลายมือนั้นต้องดู ต้องฟัง อยู่กับตัวหนังสือ และข้อความที่เขียน ต้องรวมผัสส์ต่าง ๆ มารวมอยู่ที่การเขียน มิฉะนั้นจะเขียนให้ดีและถูกต้องไม่ได้

2. ผิดความแม่นยำ (Accuracy) ซึ่งได้แก่การเขียนตัวอักษรให้ชัดเจนไม่ให้เป็นที่สงสัย

3. ผิดความเป็นระเบียบ ความรอบคอบ

4. ทำให้เกิดนิสัยรักสวยรักงาม

ในการถ่ายทอดคำพูดและความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรในรูปของการเขียนนั้น ตามประวัติของอักษรไทย กำชัย ทองหล่อ (2525:22) ได้ให้ความเห็นว่าไม่มีหลักฐานที่จะพิสูจน์ให้ทราบได้ว่าไทยเคยมีอักษรมาก่อนหรือไม่ ถ้ามีจะมีรูปลักษณะอย่างไร จนราว พ.ศ. 400 ไทยได้อพยพจากถิ่นเดิมตั้งภูมิลำเนาใกล้อาณาจักรเขมร ซึ่งกำลังเป็นชาติที่รุ่งเรืองอยู่ในเวลานั้น ในขั้นแรกคงจะได้ใช้อักษรไทยชนิดหนึ่งที่เลียนแบบมาจากมอญ ครั้นต่อมาราว พ.ศ. 1500 ขอมได้แผ่อำนาจและอาณาจักรเขมรมาถึงดินแดนไทย ซึ่งตั้งอยู่ทางลุ่มน้ำยม จนได้แผ่อำนาจปกครองเมืองเขลียงและสุโขทัย ขอมมีตัวอักษรของตนเองอยู่ชนิดหนึ่งเรียกว่า "อักษรขอมหวัด" ไทยคงจะได้ศึกษาอักษรขอมหวัดแล้วเปลี่ยนแปลงรูปอักษรไทยที่ใช้อยู่เดิมให้มีรูปคล้ายอักษรขอมหวัด ครั้นถึง พ.ศ. 1826 พ่อขุนรามคำแหง ได้ทรงประดิษฐ์ลายสือไทยขึ้น และคงจะได้อาศัยเค้ารูปจากอักษรอินเดียฝ่ายใต้ รวมทั้งอักษรมอญและเขมร ซึ่งถ่ายแบบมาจากอินเดียฝ่ายใต้ด้วย หลังจากพ่อขุนรามคำแหงได้ทรงประดิษฐ์ลายสือไทยขึ้นแล้ว รูปร่าง ลักษณะ ขนาด สัดส่วน และวิธีการเขียนได้เปลี่ยนแปลงมาหลายยุค หลายสมัย ดังที่ ฉ้า ทองคำวรรณ (2508:8) ได้แบ่งยุคสมัยของการเขียนพยางค์ภาษาไทยไว้เป็น 5 สมัย ดังนี้

1. อักษรไทยสมัยพ่อขุนรามคำแหง พ.ศ. 1835
2. อักษรไทยสมัยพญาฤาไทย พ.ศ. 1900
3. อักษรไทยสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช พ.ศ. 2223
4. อักษรไทยสมัยสมเด็จพระบรมโกศ พ.ศ. 2279

5. อักษรไทยสมัยปัจจุบัน

การวิวัฒนาการของอักษรไทยแต่ละสมัยจนถึงปัจจุบันนี้ ได้มีการปรับปรุงอักษรบางตัวจนผิดไปจากเดิมมาก และบางตัวก็คงลักษณะเดิมไว้ไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก ทั้งนี้ก็เพื่อความสะดวกในการเขียน ความเป็นระเบียบ ความง่ายในการจดจำ และความสวยงามของการเขียนเป็นสำคัญ ซึ่งลักษณะของพยัญชนะไทยในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มาตราบฐานการเขียนที่แน่นอน ถึงแม้ว่าลักษณะส่วนใหญ่เมื่อเขียนแล้วสามารถสื่อความหมายได้ว่าเป็นพยัญชนะตัวใด แต่รายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปในแต่ละแบบ ซึ่งมีแบบที่นิยมเขียนกันในปัจจุบันอยู่ 6 แบบได้แก่

1. แบบขุนสัมฤทธิ์วรรณการ เป็นพยัญชนะแบบตัวมน ที่กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการใช้เป็นต้นแบบในการพัฒนาแบบฝึกหัดคัดลายมือของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อใช้ในโรงเรียนรัฐบาลทั่วประเทศ
2. แบบอาลักษณ์ เป็นพยัญชนะตัวเหลี่ยม ซึ่งแผนกออาลักษณ์กองประกาศิต สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ใช้เป็นแบบคัดของทางราชการ
3. แบบพระยามธุรงวิทยาเสริม (กำสัด พลงกร) เป็นพยัญชนะตัวเหลี่ยม
4. แบบโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ เป็นพยัญชนะตัวเหลี่ยม คล้ายแบบของพระยามธุรงวิทยาเสริม ซึ่งอาจารย์ สุริน สุพรรณรัตน์ อาจารย์ใหญ่ท่านแรกของโรงเรียน ได้นำลายมือของอาจารย์ มงคล สุพรรณรัตน์ เจ้าของและอาจารย์ใหญ่โรงเรียน ลุ่มมาตย์ (ตึกดิน) มาเป็นต้นแบบและใช้เป็นแบบสอนนักเรียนในโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ
5. แบบโรงเรียนสำน้ำทิพย์ เป็นพยัญชนะแบบตัวเหลี่ยม ซึ่งคณะครูของโรงเรียน ได้นำลายมือของอาจารย์มงคล สุพรรณรัตน์ มาดัดแปลงและใช้เป็นแบบสอนนักเรียนในโรงเรียน
6. แบบของภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นพยัญชนะตัวเหลี่ยม ซึ่งอาจารย์พูนสุข บุญยสวัสดิ์ อาจารย์ในภาควิชาประถมศึกษา ได้ปรับปรุงจากอักษรหลาย ๆ แบบสร้างเป็นแบบคัดของภาควิชาขึ้นเพื่อให้ง่ายสำหรับเด็กเริ่มเรียน

พยัญชนะทั้ง 6 แบบนี้ เมื่อนำมารวมกันแล้วจะเหลือเพียง 2 พวก คือพวกที่ประกอบด้วยเส้นโค้ง เรียกว่าพยัญชนะตัวมน และพวกที่ประกอบด้วยเส้นตรง เรียกว่าพยัญชนะตัวเหลี่ยม ทั้งตัวมนและตัวเหลี่ยมนี้เมื่อแต่ละสถาบันนำมาดัดแปลง เป็นแบบของตนแล้ว ได้พัฒนาในรายละเอียดต่าง ๆ ให้ผิดแผกแตกต่างกันตามความเชื่อ ตามประสบการณ์และตามผลการวิจัยของแต่ละสถาบัน ซึ่งรูปแบบของพยัญชนะแต่ละแบบก็ได้พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อความเหมาะสมลุ่มกับเวลาที่เปลี่ยนแปลงไป ฉะนั้นจะเห็นได้จากรูปแบบพยัญชนะ แม้แต่แบบเดียวกันก็ได้รับการพัฒนาให้เปลี่ยนแปลงไปมาก

การล่อนทักษะภาษาไทยให้แก่เด็กเริ่มเรียนนั้นจะต้องล่อนทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน ทักษะทั้ง 4 อย่างนี้ การเขียนเป็นทักษะที่เด็กเรียนได้ยากที่สุด ดังที่ เกล็บ (Gelb 1918: 11-13) ได้กล่าวถึงความยากในการเขียนว่า "การเขียนนั้นตามความรู้สึกของเด็ก เป็นงานยากและซับซ้อนกว่าการอ่านมาก เพราะการอ่านใช้แต่เพียงสังเกตความแตกต่างของตัวอักษรกับการทำความเข้าใจความหมายของตัวอักษร และใช้ความสัมพันธ์ระหว่างลำดับตัวอักษรเท่านั้น แต่การเขียนจะต้องประสานสัมพันธ์ระหว่างสมอง ลำดับตาและการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อด้วย" นวลตา สุวรรณโชติ (2522:65) ยังได้กล่าวถึงความยากของการเขียนไว้ว่า "การเขียนต้องอาศัยสมาธิมากกว่าการฝึกทักษะด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนเพื่อให้ถูกต้องตามคำสั่ง และยังไปกว่านั้นการเขียนยังต้องอาศัยส่วนขาด การตัดต่อภาพและหลักเหตุผลอีกด้วย เพราะพยัญชนะบางตัว และคำบางคำมีรูปร่างคล้ายกันมาก เพียงแต่มีส่วนขาดส่วนเกินไปนิดหน่อยเท่านั้นแต่มีความหมายห่างไกลกันมาก"

นอกจากความซับซ้อนของทักษะการเขียนที่ไม่เอื้อต่อการคัดลายมือดังกล่าวแล้ว ความพร้อมในด้านสติปัญญาของเด็กยังเป็นปัญหาในการฝึกเขียนลายมือของเด็กเป็นอย่างมาก ดังที่ พวงแก้ว ศิริพานิช (2513:5) ได้ศึกษาพบว่า เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี จะมีการรับรู้กลับ ซึ่งหมายถึงการที่ประสาทสัมผัสทางตา กระทั่งลิ้น คว้าแล้วพฤติกรรมที่แสดงออกเกี่ยวกับทิศทาง ข้าย ขวา หรือล่าง บน เป็นไปในลักษณะตรงข้ามกับที่ควรจะเป็น

เฟื่องฟ้า เครือตราชู (2505:16) ได้กล่าวถึงปัญหาเด็กเริ่มเขียนว่า "เมื่อหัดเขียนหนังสือใหม่ ๆ นี้ เด็กหลายคนจะเขียนหนังสือกลับ อาจกลับตัวสะกด หรือตัวอักษรแต่ละตัว ซึ่งเด็กมีปัญหาในการใช้ลำดับดังกล่าว ก็จะมีปัญหาในด้านกรเขียนด้วย เพราะการเขียนนั้นประสาทตา และกล้ามเนื้อจะต้องมีการประสานสัมพันธ์กัน ซึ่งปัญหาการรับรู้กลับนี้จะส่งผลต่อการเรียนของเด็กเป็นอย่างมาก ถ้าแก้ไขไม่หายในเวลาอันสมควร" เด็กที่เริ่มหัดเขียนหนังสือนั้นนอกจากจะมีอุปสรรคในเรื่องการรับรู้กลับแล้ว ยังมีความยากลำบากในการที่จะแยกแยะความแตกต่างของตัวอักษรเป็นอย่างมาก ซึ่งตรงกับความเห็นของ นวลศิริ เปาโรหิตย์และคณะ (2518:133) ที่ว่า "เด็กอายุ 5 ขวบ จะมีความสามารถแยกตัวอักษรได้ แต่ถึงแม้จะทำได้จริงก็ค่อนข้างลำบาก เด็กจะประสบบความยุ่งยากใจและเกิดความสับสนต่อการแยกตัวอักษรบางตัว เช่น ค ต และ ด เป็นต้น

จากกรณีที่เด็กเริ่มฝึกเขียน มีปัญหาในเรื่องการรับรู้กลับ และมีความลำบากในการแยกตัวอักษรนี้เอง ทำให้การเขียนของเด็กประสบปัญหาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการเริ่มเขียนส่วนหัวพยัญชนะ เพราะการเขียนพยัญชนะไทยนั้น ต้องเริ่มจากส่วนหัวก่อน เด็กไม่สามารถแยกได้ว่าพยัญชนะตัวใดจะเขียนหัววนไปทางใด จึงพบเสมอ ๆ ว่า เด็กจะเขียนวงกลมเป็นหัวไว้ก่อน เช่น อ แล้วจึงต่อเส้นลงมาเป็นตัว ง พออย่างนี้เป็นต้น ซึ่งการเขียนแบบนี้ พยัญชนะบางตัวไม่อาจทราบได้ว่าเป็นพยัญชนะตัวใด เพราะพยัญชนะบางตัวผิดกันที่หัวเข้า หัวออกเท่านั้น เช่น ถ กับ ก ผ กับ พ ฝ กับ ฟ เป็นต้น

นอกจากนี้การเรียงพยัญชนะทั้ง 44 ตัวนั้น แต่เดิมเรียงแบบบาลี สันสกฤต คือ เรียงตามฐานที่เกิดเสียงได้แก่

วรรค ก (ฐานคอ) ก ข ฉ ค ศ ฆ ง

วรรค จ (ฐานเพดาน) จ ฉ ช ซ ฌ ญ

วรรค ฎ (ฐานปุ่มเหงือก) ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ

วรรค ต (ฐานฟัน) ต ต ถ ท ธ น

วรรค ป (ฐานริมฝีปาก) บ ป ผ พ ฟ ภ ม

เศษวรรค (เกิดจากฐานต่างกัน) ย ร ล ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ

ในการเรียงพยัญชนะไทยตามฐานที่เกิดเสียงตามแบบบาลี สันสกฤตนี้เพื่อประโยชน์ในการเขียนสะกดคำ ตามแบบบาลี สันสกฤต และประโยชน์ต่อการอ่านมากกว่า ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเริ่มฝึกเขียน เพราะวิธีนี้เป็นวิธีที่ค่อนข้างยาก ที่ว่ายากนั้นเพราะรูปร่าง และสีลาการเขียนของแต่ละตัวพยัญชนะที่เรียงกันไม่เอื้อการจำเท่าใดนัก จึงได้มีการคิดแบบการเขียนเสียใหม่ คือพยายามรวบรวมพยัญชนะที่มีรูปร่างและโครงสร้างที่ใกล้เคียงกันไว้เป็นชุด ๆ เพื่อให้เด็กจำได้ง่ายขึ้น โดยมุ่งหวังที่จะขจัดปัญหาต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่บ่อย ๆ เช่น การเพี้ยนการเขียน เกสยตการคัดลายมือ เขียนพยัญชนะผิดสีลา (วรรณิ โส่มประยูร 2514:8) ซึ่งผู้คิดเรียงพยัญชนะขึ้นใหม่มีดังนี้

1. ประเทิน มหาชนร์ (2506:110-111) ได้ลัดเรียงพยัญชนะไทยจากง่ายไปยากดังนี้

น ษ ม บ ป ฆ ล ว ผ ฟ ฝ

จ ฬ ฌ อ อ พ ง ต ห ล ท

ฒ ถ ล บ ต ร ฒ ช ษ ท ฑ

ช ค ศ ฎ ฐ ฏ ค ก ฎ ฐ ฎ

การจัดเรียงพยัญชนะตามแบบนี้ ได้ใช้คะแนนเป็นหลักในการจัด พยัญชนะตัวใด นักเรียนเขียนให้สมบูรณ์ได้ยากได้คะแนนน้อยจัดว่าเป็นพยัญชนะที่มีระดับความยากในการเขียนสูง ถ้าพยัญชนะตัวใดได้คะแนนรวมมาก เป็นพยัญชนะที่นักเรียนเขียนได้สวยงามถูกต้องสมบูรณ์ จัดว่าเป็นพยัญชนะที่เขียนง่าย

2. วรณี โส่มประยูร (2514:43) ได้จัดเรียงพยัญชนะเป็นกลุ่มจากกลุ่มที่เขียนง่ายคือใช้เวลาในการเขียนน้อยไปหากลุ่มที่เขียนยากคือใช้เวลาในการเขียนมากดังนี้

ง จ
 ว ร ธ
 บ ป ษ
 ก ฅ ฎ
 ฝ พ ผ ฟ ย พิ
 ค ต ต ต คี
 ช ฌ ฌ ฌ
 ม น ฌ ฌ
 ท ห ท
 ล ลี
 อ ฮ
 ญ ฌ ฌ ฌ
 ฉ ลี ฌ

การจัดเรียงพยัญชนะจากกลุ่มง่ายไปหากลุ่มยากแบบนี้เป็นการนำเอาพยัญชนะที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันมารวมกลุ่มกัน แล้วนำเวลาที่ใช้เขียนพยัญชนะแต่ละตัวในที่สุดมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย กลุ่มใดใช้เวลาที่น้อยที่สุดก็เรียกว่ากลุ่มง่าย และจะเรียงตามลำดับไปหากลุ่มที่ใช้เวลาในการเขียนมากที่สุด ซึ่งเรียกว่ากลุ่มยาก

3. ก้ารร์ สัถิรฤค (2527:195-196) ได้แบ่งพยัญชนะตามโครงสร้างที่ต้องอาศัยหัวพยัญชนะเป็นหลัก ซึ่งได้คำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

3.1 ลักษณะของหัวพยัญชนะ เช่น ไม่มีหัว หัวกลม หัวสองชั้น หัวหยัก เป็นต้น

3.2 ที่ตั้งของหัวพยัญชนะ เช่น อยู่ติดเส้นบรรทัดบน อยู่กึ่งกลางบรรทัดและอยู่ติดเส้นบรรทัดล่าง เป็นต้น

3.3 ทิศทางการลากเส้นของหัวพยัญชนะ เช่น หัวเข้า หัวออกหรือลากวนจากซ้ายไปขวา ลากวนจากขวาไปซ้าย

การเรียงพยัญชนะตามโครงสร้างที่ต้องอาศัยหัวพยัญชนะมีการแบ่งพยัญชนะออกเป็นพวก ๆ ตามลักษณะดังกล่าวแล้วดังนี้

1. ตัวที่ไม่มีหัวกลมได้แก่ ก ฌ
2. มีหัวกลมล่องขึ้น เริ่มจากเส้นนอนบนและหันหัวออกได้แก่ ข ฃ
3. พวกที่มีหัวหยัก ได้แก่ ฅ ฆ ฌ ฎ ฏ
4. พวกที่มีหัวกลม เริ่มจากเส้นนอนบนและหันหัวออกได้แก่ บ ป พ ฟ ท ห พิง ษ ม น
5. พวกที่มีหัวกลม เริ่มจากเส้นนอนบนและหันหัวเข้าได้แก่ ผ ฝ ย
6. พวกที่มีหัวกลม เริ่มจากกึ่งกลางบรรทัดหันหัวกลับไปทางด้านขวามือของผู้เขียนได้แก่

ค คี คอ คอ

7. พวกที่มีหัวกึ่งกลางบรรทัดแต่หัวหันไปทางด้านซ้ายมือ ได้แก่ จ ฉ ฐ ฎ ฌ ฎ
8. พวกที่หัว เริ่มจากด้านล่างบรรทัดหันหัวเข้าได้แก่ ฌ ญ ฎ ฌ ล ลี ฤ ฤา
9. พวกที่ เริ่มจากด้านล่างบรรทัดหันหัวออกได้แก่ ร ฎ ฎ ว

ในการเรียงพยัญชนะทั้ง 3 แบบ คือแบบของ ประเทิน มหาขันธ์ ซึ่งถือเอาคะแนนเป็นเกณฑ์ มิได้คำนึงถึง โครงสร้างและความคล้ายคลึงของตัวพยัญชนะและการเรียงพยัญชนะตามแบบของ วรรณิ โสณปุระ นั้น ได้คำนึงถึงความคล้ายคลึงของพยัญชนะและความง่ายในการเขียนเป็นเกณฑ์ในการจัดเรียง สำหรับการเรียงตามแบบของ กัรร ลัทธิกุล นั้น ได้คำนึงถึง โครงสร้างในส่วนหัวเป็นหลัก มิได้คำนึงถึงลักษณะความคล้ายคลึงในรูปร่าง และความง่ายในการเขียน ผู้วิจัยจึงคิดที่จะนำลักษณะเด่น ของการเรียงพยัญชนะตามแบบต่าง ๆ ดังกล่าว มาแล้วข้างต้น มาผสมผสานกัน ให้มีลักษณะดังนี้

1. มีการเรียงพยัญชนะจากง่ายไปหายาก เพื่อให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาของการเรียนรู้ที่ว่านักเรียนจะเรียนรู้ได้ดี เมื่อเรียนจากสิ่งที่ย้ายไปหาสิ่งที่ยาก
2. มีการเรียงพยัญชนะตามความคล้ายคลึงของตัวพยัญชนะ เพราะตัวพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกันจะเอื้อต่อการเขียนของนักเรียนมาก ซึ่งมีหลายท่านที่สับสนลุ่มนวลความคิดขั้นนี้ดังนี้
หลวงไพศาลศิลปศาสตร์ (รศ 119:34-46) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนไว้ว่า
"วิธีสอนลายมือนั้นให้เริ่มตั้งแต่การสอนเส้นต่าง ๆ ที่จะนำมาประกอบเป็นตัวพยัญชนะให้หัดเขียนจนชำนาญทุกเส้นแล้วจึงให้ต่อเป็นตัวพยัญชนะที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเป็นพวก ๆ"

ในลุ่มคำแถลงหลักสูตรกับคำชี้แจงวิธีล่อนบางอย่างของกรมพุทธศึกษาทหารบก (2459:1-25) ได้กล่าวว่า "การเขียนลายมือ ครูเขียนเป็นแบบในกระดานดำให้นักเรียนเขียนตาม โดยคัดเลือกตัวพยัญชนะที่มีรูปร่างคล้ายกันเป็นพวก ๆ ไม่จำเป็นต้องเรียงตัว"

กรีนและเพตตี (Green and Petty 1959:107-108) ได้ให้ความเห็นว่าการล่อนในระยะแรก ๆ ของการฝึก ผู้ล่อนยังไม่ควรคำนึงถึงเรื่องความหมายของตัวพยัญชนะมากนัก แต่ควรเน้นรูปร่างของตัวพยัญชนะมากกว่า เพราะคุณภาพในการเขียนขึ้นอยู่กับลักษณะรูปร่างของตัวพยัญชนะนั้น ๆ เป็นอันดับแรก

ฟอล์ก (Folk 1941:77-82) ได้สรุปข้อเสนอแนะที่คล้ายคลึงกันว่า การล่อนเขียนในระยะเริ่มต้นควรจะศึกษารูปร่างของตัวพยัญชนะมากกว่าที่จะศึกษาถึงความหมายของตัวพยัญชนะนั้น ๆ

3. มีการเรียงตามลักษณะการเขียนและที่ตั้งของหัวพยัญชนะเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะสำคัญของพยัญชนะไทยที่เขียนจากหัวไปก่อนเสมอ การเขียนหัวพยัญชนะนั้นมีความสำคัญมากต่อการเขียนของนักเรียน เพราะถ้านักเรียนเขียนหัวพยัญชนะไม่ได้ก็ไม่สามารรถเขียนตัวพยัญชนะนั้นได้สำเร็จ ประกอบกับรูปร่างของพยัญชนะไทยนั้นมีหลายแบบทั้งมีหัว ไม่มีหัว หัววนซ้าย หัววนขวา หัวอยู่ติดเส้นบรรทัดบน หัวอยู่กลางบรรทัด และหัวอยู่ติดเส้นบรรทัดล่าง ความหลากหลายเหล่านี้ถ้าไม่จัดหมวดหมู่พยัญชนะให้เหมาะสม จะทำความสับสนให้แก่นักเรียนที่เริ่มฝึกเขียนมาก

ฉะนั้นเพื่อให้พยัญชนะที่ใช้ในการฝึกเขียนของนักเรียน เรียงตามลักษณะโครงสร้างและที่ตั้งของหัวพยัญชนะ ผู้วิจัยจึงแบ่งพยัญชนะออกเป็น 4 กลุ่ม คือกลุ่มที่ไม่มีหัว กลุ่มที่มีหัวกลมวนขวา กลุ่มที่มีหัวกลมวนซ้าย และกลุ่มที่มีหัวสองชั้น อนึ่งเพื่อการรวมพยัญชนะที่มีที่ตั้งของหัวอยู่ในส่วนเดียวกันไว้ด้วยกัน จึงแบ่งพยัญชนะออกเป็นพวก คือ พวกที่มีหัวเริ่มจากเส้นบรรทัดบน พวกที่มีหัวเริ่มจากกลางบรรทัดและพวกที่มีหัวเริ่มจากเส้นบรรทัดล่าง นอกจากนี้เพื่อจัดกลุ่มพยัญชนะให้มีรูปร่างคล้ายคลึงกันอยู่ด้วยกันจึงแบ่งพยัญชนะออกเป็นชุด ตามความคล้ายคลึงของรูปร่าง การเรียงพยัญชนะตามวิธีดังกล่าวจะได้ดังนี้

1. กลุ่มพยัญชนะที่ไม่มีหัวมี 2 ตัว ได้แก่ ก ร
2. กลุ่มพยัญชนะที่มีหัวกลมวนขวามี 23 ตัวแบ่งเป็น 3 พวกคือ
 - 2.1 พวกที่มีหัวเริ่มจากเส้นบรรทัดบนมี 11 ตัว จัดเป็นชุดตามความคล้ายคลึง

ไว้ 5 ชุดดังนี้

ง
 บ ป ษ
 พ ฟ หิ
 ม น
 ท ห

2.2 พวกที่มีหัวเริ่มจากกลางบรรทัดมี 6 ตัว จัดเป็นชุดตามความคล้ายคลึงและความซับซ้อนของเส้นใต้ 3. ชุดดังนี้

จ ฉ
 ด ต
 ฐ ฒ

2.3 พวกที่มีหัวเริ่มจากเส้นบรรทัดล่างมี 6 ตัว จัดเป็นชุดตามความคล้ายคลึงและความซับซ้อนของเส้นใต้ 3 ชุดดังนี้

ถ
 ล ลี
 ญ ฒ ฌ

3. กลุ่มพยัญชนะที่มีหัวกลมวนซ้ายมี 13 ตัว แบ่งเป็น 3 พวกคือ

3.1 พวกที่มีหัวเริ่มจากเส้นบรรทัดบนมี 3 ตัวคือ

ผ ฝ ย

3.2 พวกที่มีหัวเริ่มจากกลางบรรทัดมี 5 ตัว - จัดเป็นชุดตามความคล้ายคลึง

ไว้ 2 ชุดดังนี้

ค ศ ฅ
 อ ฮ

3.3 พวกที่มีหัวเริ่มจากเส้นบรรทัดล่างมี 5 ตัว จัดเป็นชุดตามความคล้ายคลึงและความซับซ้อนของเส้นใต้ 2 ชุดดังนี้

ว ร ฎ
 ฉ ฌ

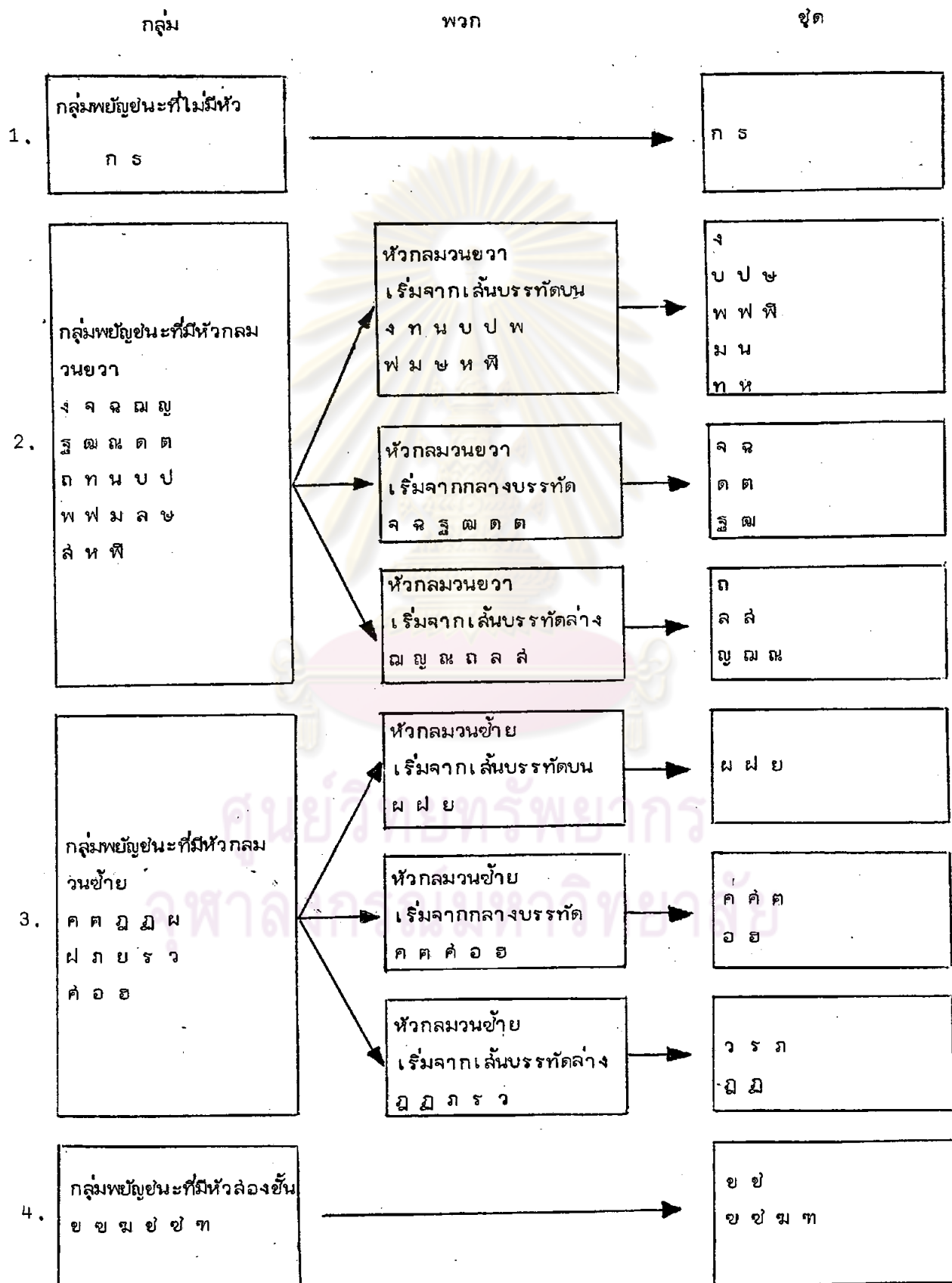
4. กลุ่มพยัญชนะที่มีหัวสองชั้นมี 6 ตัว จัดเป็นชุดตามความคล้ายคลึงได้ 2 ชุดดังนี้
- ข ช
- ช ซ ฌ ฑ

การจัดแบ่งพยัญชนะดังกล่าวแล้วได้จัดแบ่งตามทิศทางการลากเส้นส่วนหัวของพยัญชนะที่ตั้งของหัว ลักษณะความคล้ายคลึงและความซับซ้อนของเส้นที่ประกอบเป็นพยัญชนะตัวนั้น ๆ เป็นหลักในการจัด พอดีสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิการเรียงพยัญชนะตามโครงสร้างของหัวพยัญชนะและความคล้ายคลึงของรูปร่าง

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษารูปแบบการ เรียงพยัญชนะไทยที่ง่ายต่อการฝึกเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ที่ผ่านการฝึกความพร้อมในการเขียนแล้ว จากโรงเรียนในสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาอำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 100 คน นักเรียนชาย 50 คน หญิง 50 คน
2. ศึกษาเฉพาะนักเรียนที่ถนัดมือขวาเท่านั้น
3. พยัญชนะที่ใช้ในการทดลอง เป็นพยัญชนะตัวมน
4. ศึกษาเฉพาะช่วงเวลาที่ได้กใช้เขียนพยัญชนะแต่ละตัวเท่านั้น ไม่คำนึงถึง องค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเขียนของเด็ก
5. ไม่คำนึงถึงวิธีฝึกฝนอื่น ๆ คำนึงถึงเฉพาะความพร้อมของเด็กที่ผ่านการฝึกความพร้อมในการเขียนตามเส้นทั้ง 13 เส้นมาแล้วเท่านั้น

สมมติฐานของการวิจัย

1. ช่วงเวลาในการเขียนพยัญชนะแต่ละกลุ่มมีความแตกต่างกัน
2. ช่วงเวลาในการเขียนพยัญชนะแต่ละพวกมีความแตกต่างกัน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยนี้กระทำตอนระยะกลางปีการศึกษา เด็กได้รับการสอนเขียนมาบ้างแล้ว จึงไม่ใช้เด็กที่เริ่มฝึกเขียนอย่างแท้จริง

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การจัดพยัญชนะออกเป็นกลุ่ม พวก และชุดในการวิจัยนี้ ใช้นี้ที่ตั้งของหัวพยัญชนะ ทิศทางการลากเส้นส่วนหัว รูปร่างที่คล้ายคลึงกันและเวลาที่ใช้นเขียน เป็นเกณฑ์ในการจัดและ ถือว่าเป็นเกณฑ์ที่เหมาะสม

2. งานวิจัยนี้ใช้แบบทดสอบความพร้อมในการ เขียนคัด เลื่อนักเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตัวอย่างประเภทจะต้องผ่านการทดสอบความพร้อมจึงถือว่าตัวอย่างประเภทนี้ไม่มีความแตกต่างกันในด้านความสามารถ

ความสำคัญหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เป็นแนวทางให้ครูและผู้จัดทำแบบฝึกหัด เลื่อนวิธี เรียงพยางค์ที่ง่ายต่อการฝึกเขียน มาทำเป็นแบบฝึกหัดคัดลายมือ
2. เป็นแนวทางแก่ครู และผู้บริหารการศึกษาในการปรับปรุงการเลื่อนเขียนให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คำจำกัดความ

เด็กหรือนักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2528 อยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ บางปะหัน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา ที่ผ่านการเตรียมความพร้อมในการเขียนด้วยเส้น 13 เส้นแล้ว

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ บางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

เส้นหรือสายเส้น หมายถึง เส้นที่ประกอบเป็นตัวพยางค์

ความยากในการเขียนพยางค์ หมายถึง ความพยายามในการเขียนพยางค์มาก ไขว่เวลาในการเขียนนาน เด็กเขียนได้ช้า

ความง่ายในการเขียนพยางค์ หมายถึง ความพยายามในการเขียนพยางค์น้อย ไขว่เวลาในการเขียนน้อย เด็กเขียนได้เร็ว

ความคล้ายคลึงของพยางค์ หมายถึง รูปร่างของพยางค์ที่คล้ายคลึงกัน หรือมี ความซับซ้อนของเส้นที่ประกอบเป็นตัวพยางค์ใกล้เคียงกัน

กลุ่มของพยางค์ หมายถึง การแบ่งพยางค์ที่ใช้ทิศทางการลากเส้นส่วนหัวของพยางค์ เป็นหลัก ตามการวิจัยนี้แบ่งพยางค์ออกเป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีหัวกลมวนขวา กลุ่มที่มีหัวกลมวนซ้าย กลุ่มที่มีหัวสองชั้น และกลุ่มที่ไม่มีหัว

013246

i 17626262

พวกของพยัญชนะ หมายถึง การแบ่งพยัญชนะออกเป็นลุ่มย่อย ๆ มีอยู่ 3 พวกคือ พวกที่มีหัว เริ่มจากเส้นบรรทัดบน พวกที่มีหัว เริ่มจากกลางบรรทัดและพวกที่มีหัว เริ่มจากเส้นบรรทัดล่าง

ชุดของพยัญชนะ หมายถึง การแบ่งพยัญชนะแต่ละพวกออกเป็นชุดตามความคล้ายคลึงของรูปร่าง และความซับซ้อนของเส้นที่ประกอบเป็นตัวพยัญชนะนั้น ๆ

เวลาที่ไ้เขียนพยัญชนะแต่ละตัว หมายถึง เวลาตั้งแต่จรดดินสอลงบนจุดตั้งต้นจนถึงจุดปลายของพยัญชนะนั้น ๆ โดยใช้นาทีกา सबเวลาเป็นวินาที

การเรียงพยัญชนะ หมายถึง การเรียงที่ไ้เกณฑ์ที่ตั้ง ทิศทางการลากเส้นลุ่มหัว พยัญชนะ ความคล้ายคลึงของรูปร่างและเวลาที่ไ้ใช้ในการเขียน โดยจัดเป็นกลุ่มได้ 4 กลุ่มคือ กลุ่มพยัญชนะที่ไม่มีหัว กลุ่มพยัญชนะที่มีหัวกลมวนขวา กลุ่มพยัญชนะที่มีหัวกลมวนซ้าย และกลุ่มพยัญชนะที่มีหัวล่องขึ้น นอกจากการจัดเป็นกลุ่มแล้ว ในกลุ่มพยัญชนะที่มีหัวกลมวนขวา และหัวกลมวนซ้าย ยังจัดแบ่งย่อยออกได้กลุ่มละ 3 พวก คือพวกที่มีหัว เริ่มจากเส้นบรรทัดบน พวกที่มีหัว เริ่มจากกลางบรรทัด และพวกที่มีหัว เริ่มจากเส้นบรรทัดล่าง นอกจากนี้พยัญชนะที่มีรูปร่างคล้ายคลึง กันจัดรวมกันได้เป็นชุด ซึ่งกลุ่มของพยัญชนะจะคำนึงถึงทิศทาง การลากเส้นของหัวพยัญชนะ พวกของพยัญชนะจะคำนึงถึงที่ตั้งของหัวพยัญชนะและชุดของพยัญชนะจะคำนึงถึงรูปร่างที่คล้ายคลึงกัน เป็นเกณฑ์

ความพร้อมในการฝึกเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนเส้นที่ประกอบเป็นตัวพยัญชนะไทยทั้ง 13 เส้น ตามผลการวิจัยของ พูนสุข บุญยัลลัต์ ได้ถูกทิศทางเส้นเรียบ สม่่า สม่อ

การฝึกเขียน หมายถึง การฝึกนักเรียนให้เขียนพยัญชนะทีละตัวตามแบบ โดยมี เส้นประนำให้